

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 742/06
28.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Slobodana Dražića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji su punomoćnici AB i AV, advokati, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik adv. BA, radi neosnovanog obogaćenja i po tužbi tuženog BB, protiv tužioca AA, radi duga, rešavajući o reviziji tuženog - protivtužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Jagodini Gž.1752/05 od 22.11.2005. godine, u sednici veća održanoj 28.6.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog - protivtužioca, izjavljena protiv presude Okružnog suda u Jagodini Gž.1752/05 od 22.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Jagodini P.1845/02 od 13.5.2005. godine u izreci u stavu pod I tuženi BB je obavezan da tužiocu AA isplati na ime štete iznos od 16.000 eura u dinarskoj protivvrednosti na dan isplate sa domicilnom kamatom određenoj od strane Centralne evropske banke i to na iznos od 6.000 eura počev od 15.6.2003. godine, a na iznos od 10.000 eura počev od 3.3.2003. godine pa do konačne isplate, takođe u dinarskoj protivvrednosti na dan isplate, sve u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom prinudnog izvršenja. U izreci u stavu pod II odbijen je kao neosnovan protivtužbeni zahtev tuženog BB kojim je tražio da se tužilac obaveže da mu isplati na ime duga iznos od 25.500 eura u dinarskoj protivvrednosti sa domicilnom kamatom u visini stope centralne evropske banke počev od 18.9.2003. godine pa do konačne isplate, takođe u dinarskoj protivvrednosti na dan isplate, a u izreci presude u stavu pod III tuženi je obavezan da tužiocu isplati na ime troškova parničnog postupka iznos od 197.466,00 dinara, u roku od 15 dana od dana prijema presude i pod pretnjom izvršenja.

Rešavajući o žalbi tuženog-protivtužioca izjavljenoj protiv te presude, Okružni sud u Jagodini je presudom Gž.1752/05 od 22.11.2005. godine odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio presudu prvostepenog suda.

Protiv presude Okružnog suda u Jagodini Gž.1752/05 od 22.11.2005. godine tuženi-protivtužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.399. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.361. st.2. tač.9. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitnih povreda iz čl.361. st.1. i st.2. tač.3. i tač.12. ZPP na šta revizija ukazuje.. Nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.361. st.1. ZPP u postupku pred drugostepenim sudom, niti je odlučeno o zahtevu po tužbi koja je podignuta posle zakonom propisanog roka. Nižestepeni sudovi su o svim odlučnim činjenicama relevantnim za pravilnu odluku u ovoj parnici dali dovoljno jasne, potpune i pravilne razloge, saglasne stanju u spisima i rezultatu izvedenih dokaza, a nema ni drugih nedostataka zbog kojih se pobijana presuda ne bi mogla pravilno i zakonito ispitati.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je od tuženika kupio tokom 1993. godine putnički auto marke BMW tipa 352, proizvedenog 1992. godine i registrovanog sa registarskim brojem JA 1010, za kupoprodajnu cenu od 52.000 DM. Po sporazumu stranaka predmetno vozilo je ostalo i dalje da se vodi na ime tuženog kao vlasnika a tuženi je izdao tužiocu ovlašćenje da istim može u njegovo ime i za njegov račun da upravlja, da ga registruje, prenese i otuđi u korist trećeg lica. Tužilac je tokom 1995. godine to vozilo prodao VV za istu cenu, a ovaj je nakon toga auto prodao GG. Od istog predmetno vozilo je oduzeto od strane SUP-a Jagodina, jer je u međuvremenu pokrenut carinski i prekršajni postupak protiv tuženog kao uvoznika tog vozila, te je u carinskom postupku utvrđeno da je tuženi učinio carinski prekršaj pošto je prilikom uvoza vozila postupio suprotno odredbama Zakona o spoljno trgovinskom poslovanju i suprotno odluci o zabrani uvoza i korišćenja motornih vozila, te mu je rešenjem carinarnice Kragujevac od 17.4.1997. godine naloženo oduzimanje tog vozila. Rešenjem Savezne uprave carine od 8.9.1997. godine odbijena je žalba tuženog izjavljena na prvostepeno rešenje o oduzimanju vozila, a presudom Saveznog suda od 25.12.1998. godine odbijena je tužba tuženog protiv konačnog akta Savezne uprave carina. Posle oduzimanja predmetnog vozila od GG isti je vodio spor protiv VV od koga je kupio predmetno vozilo radi povraćaja kupoprodajne cene, a nakon toga VV kao kupac predmetnog vozila poveo je spor protiv ovde tužioca 30.5.2002. godine radi povraćaja kupoprodajne cene za predmetno vozilo. U istom je

je spor protiv ovog tužilača 30.3.2002. godine radi povraćaja kupoprodajne cene za predmetno vozilo. U istom je između njih zaključeno sudsko poravnanje 25.11.2002. godine, po kome se ovde tužilac, kao tuženi u tom soru, obavezao da GG isplati protivvrednost navedenog vozila u iznosu od 16.000 eura u dinarskoj protivvrednosti do 30.3.2003. godine. Tužilac je tužbu u ovoj pravnoj stvari podneo 25.12.2002. godine.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema čl.398. st.2. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su i po stanovištu Vrhovnog suda osnovano zaključili da je tuženi u obavezi da tužiocu isplati dinarsku protivvrednost iznosa od 16.000 eura sa odgovarajućom domicilnom kamatom od dana kada je tužilac taj iznos isplatio kupcu predmetnog vozila VV, a po navedenom sudskom poravnanju, te su pravilno primenili materijalno pravo, odredbe čl.510. st.3., 512., 514. i 515. st.1. ZOO, kada su usvojili tužbeni zahtev.

Naime, pored odgovornosti za materijalne nedostatke prodavac odgovara i za pravne nedostatke prodate stvari. To je posledica načela jednake vrednosti davanja kod dvostranih ugovora, gde je prenosilac dužan da obezbedi pribaviocu ne samo korist, već i mirnu državinu u kojoj kupac neće biti pravno uznemiravan na osnovu nekog prava trećeg o kome on nije bio obavešten niti je pristao da uzme stvar opterećenu tim pravom. Međutim, pored ovoga prodavac će odgovarati po pravilima evikcije i u slučaju kada su na stvari postojala i određena ograničenja javno pravne prirode a kupac ih nije saopštio prodavcu. On će odgovarati ne samo za ona ograničenja javno pravne prirode koja već postoje u času zaključenja ugovora, već i za ona koja se mogu očekivati, a ako je u konkretnom slučaju on za to znao. U ovom slučaju tužilac nije znao niti je mogao znati kako je tuženi uvezo predmetni auto, odnosno da je isti uvezen suprotno odredbama Zakona o spoljno trgovinskom poslovanju i odluci o zabrani uvoza i korišćenja motornih vozila, jer su te činjenice utvrđene tek naknadno u carinskom postupku koji je vođen protiv tuženog. Nasuprot njemu, tuženi je mogao znati odnosno mogao očekivati navedena ograničenja u pogledu uvoza i registracije predmetnog vozila imajući u vidu način na koji je vozilo uvezeno, odnosno da nije pružio dokaze da je vozilo kupio od ovlašćene organizacije koja se bavi prodajom vozila, te da to nije saopštio tužiocu kao kupcu. S tim u vezi tužilac ima pravo na naknadu pretrpljene štete shodno čl.510. st.3. i 512. ZOO. To pravo tužioca nije zastarelo u smislu čl.515. st.1. istog zakona jer je tužilac za postojanje prava kupca predmetnog vozila VV, da traži povraćaj kupoprodajne cene, saznao tek podnošenjem tužbe protiv njega 30.5.2002. godine, a od tada do podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari nije prošlo godinu dana.

Ne stoji navod revizije da je sud prekoračio granice tužbenog zahteva na taj način što je promenio pravni osnov tužbenog zahteva, pošto je tužba podneta radi neosnovanog obogaćenja, a tužiocu je dosuđen iznos po osnovu naknade štete, jer u smislu čl.187. st.4. ZPP predviđeno je da će sud postupati po tužbi i kad tužilac nije naveo pravni osnov tužbenog zahteva, a ukoliko ga je i naveo sud nije vezan za njega.

U pogledu protivtužbenog zahteva tuženog BB, nižestepeni sudovi su primenom pravila o teretu dokazivanja predviđenog čl.223. ZPP, osnovano zaključili da tuženi nije dokazao da mu tužilac duguje 25.500 eura kako po osnovu pozajmice tako ni po osnovu međusobnog poslovnog odnosa, niti po nekom drugom pravnom osnovu, pa su pravilno postupili kada su protivtužbeni zahtev tuženog odbili kao neosnovan.

Ostalim navodima revizije tuženog u suštini se ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, ali kako se sa tih razloga revizija ne može izjaviti shodno čl.398. st.2. ZPP, to ti revizijski navodi nisu bili predmet posebne ocene revizijskog suda.

Sa napred navedenih razloga, Vrhovni sud je primenom čl.405. ZPP odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća - sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm